

ke, v kateri je imel naložene svoje prihranke.

Ginjena in razposajena je sprejela Ethel čudni dokument, v kojega istino itak ni verovala. Kmalu za tem je Mill težko zbolel. Tudi v boleznih je bila prodajalka cigaret edino bitje, ki se je brigalo zanj. Stari Mill je umrl, a je še pred smrtjo zabičal deklici, naj poišče označeno banko. Ethel je spremila starčka tudi na zadnji poti in na prigovarjanje staršev poiskala banko, ker jo je pregovorila mati, češ, če je posedal be-rač le 10 dolarjev prihranka, dobro je.

Ko je pa imenovala na banki ime Henrika Mill, so jo takoj odvedli k ravnatelju. Temu je predala na manšeti napisani testament. Ravnatelj jo je pro-sil, naj mu prepusti proti potrdilu za 24 ur dokument. Drugi dan je zvedela, da je podedovala eden in pol milijona dolarjev.

Vest o milijonski dedščini je buknila v javnost in takoj so se oglasile mno-žice sorodnikov, ki se za pokojnika nik-dar niti zmenile niso. Vsa sredstva so bila preizkušena, da bi bila deklica ob dedščino, a pravica je le ostala na stra-ni Samaritanke. Ethel je dobila pravdo in je danes dolarska milijonarka.

*

Izjava.

Zloba nikdar ne počiva. In zlobne osebe so razširile in še razširjajo v javnosti vest, da je Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru raznim dolžnikom odpovedala z 8. novembrom t. l. 10% posojila, oziroma celo posojilo, če gredo volit.

V svoji zlobnosti so ti obrekovalci šli tako daleč, da so te in enake vesti o Spodnještajerski ljudski posojilnici z

zlobnim namenom ovadili celo žandarmeriji.

Izjavljamo, da Spodnještajerska ljudska posojilnica sploh nikomur ni odpovedala posojila in ga tudi ne misli odpovedati, da celo niti plačila amortiza-cijskih obrokov od dolžnikov, ne zahteva, ker je tako silno pomanjkanje de-narja med ljudmi, da niti obresti ne morejo plačevati. Prosimo nujno, da se nam takoj naznani vsakogar, ki bi razširjal zgoraj omenjene laži o Spodnještajerski ljudski posojilnici, ki bo ne-sramne obrekovalce brez usmiljenja izročila sodišču.

Maribor, dne 6. novembra 1931.

Za Spodnještajersko ljudsko posojilni-nico v Mariboru:

Dr. Anton Jerovšek, načelnik.

Jožef Trafenik, član načelstva in rav-natelj.

Poročilo o gibanju hmeljske kupčije.

Od našega zadnjega poročila je vnovič oživela hmeljska kupčija. Čez 1000 sta-rih stotov hmelja je prišlo do druge ro-

ke, in sicer po cenah od 6—7 Din za kg. Pri hmeljarjih se nahajajoča, neprodana zaloga hmelja se ceni na približno 1000 starih stotov. V javni oznamoval-nici za hmelj se je do danes signiralo 2290 bal po 150 kg.

*

Kotnik Zorko:

Vlasi s poučnega polo-vanja živinorejcev v Avstrijo.

Ze meseca julija sem čital v listih oglas slovenjgraškega kmetijskega odbora, v kate-rem le-ta vabi živinorejce iz slovenjgraškega prevaljskega, marenberškega in gornjegrajskega okraja, da bi se v čim večjem številu priglasi za ekskurzijo v kraje, kjer redijo marijadvorsko pasmo.

Ker pa nisem živinorejec, ekskurzije pa sem se vendarle želel udeležiti, sem vprašal gosp. sreskega referenta Werniga, ki je bil duša te zamisli, če vzamejo tudi mene zraven. Po po-zitivnem odgovoru sem se takoj priglasi in bil tudi sprejet.

Šola za skopuha.

Neki skopuh je sli-sal, da živi v mestu L. štedljiv mož, pri kate-rem se lahko vsakdo, če je sam še tako skop, marsikaj nauči. Zato ga je poiskal.

»Pozdravljen«, mu je rekel nadskopuh, »ta-koj pojdeva na trg, da kaj nakupiva za kosi-lo.«

Vprašal je peka: »A imate dober kruh?«

Pek je odgovoril: »O ja, svež je in skoro tak kakor surovo maslo.«

Tedaj je menil sko-puh: »Torej bom rajši kupil surovo maslo, ker je po Vaših hese-dah boljši od kruha.«

Pri prodajalcu suro-vega masla je slavil isto vprašanje in je dobil za odgovor: »Da,

Fr. Ks. Meško:

Črna smrt.

»Pa dajmo, pijmo! Tako vsaj pozabimo nevar-nosti. In mirneje gremo smrti nasproti.«

Pa so se krčme polnile. Razni godci, že stari znanci v mestnih pivnicah, a razni tudi do sedaj neznani muziki, slabi v svoji umetnosti, a mogočni v govorjenju in zabavljanju, odlični mojstri v pitju, so takoj porabili to priliko. V vse gostilne so silili. In vsepovsodi se je razlegel vrišč in krik, ubrano in neubrano petje, divje ukanje. Kakor bi bil ves svet zblaznel, je plesalo vse, stari in mladi, polpijani in povsem pijani.

Bili so hudi časi!

V začetku je pač mestno vojaštvo prišlo v to, v ono gostilno, kjer so razgrajali že prehudo.

»V imenu gosposke: mir in narazen, ljudje!«

Čudeče se oči so merile vojake. A čez trenutke se je začudenje sprevrglo v nevoljo, v zasmeh, jezo, očiten upor.

»V imenu gosposke? Ako ima gosposka tako moč, naj zapove kugi, da iz mesta izgine. Pa bomo tudi mi v svoje domove izginili.«

5

Zaman je mirila gosposka tudi zlepa. Brez ko-risti, brez uspeha so razsodnejši meščani svarili in prosili. Vse spoštovanje do oblasti je ob grozotah smrti ginilo. Vse vezi so se rahljale: vezi med starši in otroki, med brati in sestrami, med možem in ženo. Skoro vsak je hodil zdaj svojo pot, misleč samo kako bi vseobšni pogubi utekel.

Bili so hudi časi.

A včasih je divji hrušč v kaki beznici zdajci utihnil, v ti, v oni ulici je zavladal nenavadno ču-den, nenaraven mir. Če je kdo sredi ulice od nevidne morilke vržen pal nenadoma na tla, je vse v ulici zdajci onemelo. Če je kdo v krčmi sredi glasne pes-mi kar utihnil, s klopi zdrknil; če se je kdo sredi plesa opotekel in se zgrudil: tedaj so vsi obrazi prebledeli. Pravkar še plameneča lica plesalk so po-sinjela. Iz vročih, vabljivo vabečih mehkih usten je splahnela zadnja kapljica krvi. Iz oči vseh je strmela, molče kričala divja groza: »Ali pograbi tudi mene?« Razpršili so se kakor piščeta, če sovražna roka ka-men med nje vrže, enega do smrti zadene.

Bil je resen, svarilen zgled.

Dasi so mnogi, ko so se oledenosti prvega strahu otresli, začeli spet piti, peti, plesati, noretiti, so se drugi po trenutkih tiste pijane omamnosti brid-ko zavedli: »Nevaren je čas, smrt je blizu!« In so